

Napaseni živi bac se zaleti v nabasanega neživega baca. Ensamkrat, pa ga podere, da se dvakrat prekopicne. In ko obleži, mu še ne da miru, Buta vanj in skače okrog njega in po njem, voha ga, bekeče in nori, dokler vsega ne polomi.

Ko je prišel spet Francelj od nekod, je bilo ve-sele žaloigre že konec. Francelj se je hudo raz-cmeril, jarec ga je pa gledal zelo sočutno in nedolžno. Kaj more za to, če je pa Minka tako neumna in mu dá prostost? Jarca je kmalu vzel mesar, oče pa de-nar od jarca.

In Francelj? Nič od vsega ni imel kakor dolgčas po obeh.

Jernej Popotnik:

Klobuček.

Včeraj je priskakljala v mojo izbo mala Fa-nica, vsa vesela in rdeča v lica.

»Jaz sem pa nekaj dobila!«

Poskočila je in me je prijela za rokó.

»Ugani!«

Smehljala so se ji lica in oči, ki so bile velike in sanjave.

»Ugani!«

Dvignil sem jo v zrak, majčkeno in otroško, kakor je bila.

»Daj no, ugani!«

Postavil sem jo spet na tla.

»Kaj pa je, Fanica? Povej!«

»Da kdo sliši...«

»Ah, ne, Fanica: tu ni nikogar! Kar povej, kaj si dobila!«

Položila je prst na ustnice.

»Nov klobuček!«

»Kaj, Fanica?«

Povzpela se je do mojega ušesa in mi zašepetala:

»Klobuček!«

»Ah, tako!«

Zasmejala se je.

»Čisto nov je še; svetál, lep... Ne veš, kako lep! O da bi ga ti videl!«

»Pokaži ga, Fanica!«

»Takoj!«

Stekla je k durim, v stanovanje svojih staršev in se je brž vrnila.

»Lej jo, gospodično Fanico!«

Črn klobuček ji je čepel na plavih laskih, ves lep in snažen.

»Vidiš? — Vidiš?«

Okrenila se je in pobegnila. Jaz pa sem bil vesel, da sem imel čast, prvi videti na njenih laskih njen klobuček...

Če sem bil namreč res — prvi?

